

PHẦN 32

Như đã thỏa thuận, Lacey gọi cho Tim từ trạm Marine.

- Tôi sẽ đến bằng tắc xi, - cô nói với anh ta. - Với dòng lưu thông vào giờ này, tôi nghĩ chắc phải mất độ ba mươi phút là tối đa. Anh làm ơn hãy canh chừng lúc tôi đến, nghe Tim. Không bất cứ người nào, bất cứ một ai được thấy tôi bước vào trong đó.

- Tôi sẽ bảo người gác cổng đi uống cà phê, - Tim hứa chắc chắn – và tôi sẽ đưa ngay cho cô chiếc chìa khóa.

Thật là điều kỳ lạ khi phải trở lại New York như thế này, Lacey thầm nghĩ trong khi chiếc tắc xi chạy hết ga trên cầu Triborough, hướng về Manhattan. Trong khi chiếc phi cơ đang bay vòng để đáp xuống, cô dán mặt mình vào ô kính, cố thấu hết cảnh tượng bên dưới và lúc này cô mới cảm thấy nhớ thành phố này biết bao. Phải chi mình về được nhà mình, về căn hộ của mình. Mình sẽ mở đầy bồn jacuzzi, kêu người ta giao một chút gì đó để ăn, sau đó gọi điện cho mẹ và Kit. Và cả Tom luôn thể.

Không biết Tom sẽ nghĩ gì đây ?

Cô lưu thông trên đường khá dễ dàng và chỉ mất có vài phút để vào được đại lộ FDR về hướng Nam. Lacey trăn người lại. Cầu xin cho Tom có ở nhà, cô thầm ước. Mình không cho Patrick thấy mình, nhưng rất có thể là ông ta ở quanh đâu đó. Lần cuối cùng mà cô gặp người gác cổng, ông ta có nói là sẽ về hưu vào ngày 1 tháng Giêng.

Chiếc tắc xi ra khỏi đại lộ FDR để tiến vào đường 73, đi về hướng đại lộ số 5. Người tài xế quẹo trái, và quẹo trái lần nữa, vào đường 70 rồi ngừng lại. Ngay trước cửa tòa nhà, Tim Powers đang đứng chờ cô. Anh mở cửa xe Tắc xi và chào Lacey bằng một nụ cười thật khả ái mà không có vẻ gì đã nhận ra cô. Lacey trả tiền xe và bước đi khập khễnh, nhưng cảm thấy nhẹ nhõm với ý nghĩ được nghỉ ngơi. Cũng đến lúc rồi vì cô không còn chịu nổi cơn đau đang xé nát mắt cá chân cô.

Tim mở cánh cửa ra vào hành lang cho cô và nhét vào bàn tay cô cái chìa khóa của căn hộ Isabelle Waring. Anh giúp cô đi đến cầu thang máy, mở cửa ra và nhấn vào số 10.

- Nó sẽ đưa cô thẳng lên đó, - anh nói – và như thế cô không cần phải lo sợ gặp người nào quen biết với cô.

- Trời biết là tôi không hề mong chuyện đó. Tôi không biết nói sao để ...

Anh ta gạt ngang.

- Cô hãy mau chóng lên đó và khóa cửa lại cho cẩn thận. Có đủ thức ăn trong tủ lạnh.

Cảm giác đầu tiên của cô là căn phòng được giữ gìn một cách chu đáo. Ánh mắt cô ngừng lại nơi ngăn tủ quần áo mà cô đã trốn trong cái đêm Isabelle Waring chết. Cô có cảm tưởng là nếu như cô mở cánh cửa ra thì cô sẽ thấy lại cái cặp của mình được để ngay tại chỗ cũ, với các trang giấy đầy máu được nhét bên trong.

Cô cài then lại và nhớ là Curtis Caldwell đã ăn cắp chiếc chìa khóa mà Isabelle luôn để trên bàn nơi cửa ra vào. Không biết ổ khóa được thay chưa? Cô gài sợi xích an toàn, dẫu biết rằng sợi xích an toàn hoàn toàn vô dụng trước một người cương quyết muốn vào một nơi nào đó.

Tim đã kéo màn và bật đèn cho cô, đó có thể một sai lầm nếu như thường ngày màn không được kéo kín. Nếu một người nào đó từ đại lộ số 5 hay trên con đường 70, quan sát căn hộ này, người đó sẽ biết chắc là trong này đang có người ở.

Ngoài ra nếu bình thường các màn được kéo lại, bây giờ lại được kéo ra thì cũng làm cho người ta chú ý. Trời ơi, bộ không có cách nào để được yên thân một cách tuyệt đối hay sao chứ!

Những bức ảnh của Heather được treo rải rác trong căn hộ vẫn được giữ nguyên. Thực tế là căn hộ này ít nhiều vẫn còn nguyên tình trạng mà Isabelle đã giữ nó. Lacey rùng mình, cô tưởng chừng như sắp thấy Isabelle bước xuống cầu thang.

Cô nhận thấy là mình chưa cởi áo khoác ra. Quần áo cô xốc xếch vì việc chạy bộ không giống chút nào với cách ăn mặc thường ngày của cô, khi cô đến viếng thăm Isabelle tại đây. Trong lúc cởi nút áo khoác ra, Lacey lại rùng mình một lần nữa. Cô có cảm tưởng mình là kẻ xâm nhập, như đang đi giữa những bóng ma.

Sớm muộn gì, cô cũng phải bước lên cầu thang để vào trong căn phòng trên kia. Cô muốn tránh xa nó nhưng biết là mình phải nhìn nó tận mắt để có thể xua đuổi cảm giác là cái xác của Isabelle vẫn còn nguyên chỗ cũ.

Trong phòng đọc sách có một cái ghế dài có thể biến thành giường và cạnh đó có một phòng vệ sinh. Đêm nay cô sẽ ngủ ở đó. Cô không tài nào nằm được trên chiếc giường mà Isabelle bị giết chết.

Tim có nói là trong tủ lạnh có đủ đồ ăn cho cô. Khi máng xong cái áo khoác tại cửa ra vào, Lacey nhớ lại lúc mà Curtis chạy ngang mặt cô.

Mình phải ăn cái gì mới được, cô tự nhủ. Mình đang đói meo đây và điều này làm cho mình càng thêm căng thẳng.

Tim đã để thức ăn trong tủ lạnh đủ để cho cô có được một bữa thịnh soạn. Nào là gà rô ti, xà lách thật tươi, bánh mì, một khoanh phô mai và trái cây. Một nửa hũ cà phê hòa tan được đặt trên kệ. Lacey nhớ là mình cùng Isabelle thường uống loại cà phê này đây.

- Mà hãy lên đi, chúng ta sẽ không còn dè gì để nói nữa, - cô nói lớn tiếng một mình rồi đi cà nhắc đến cầu thang, bắt đầu lên các bậc, tay vịn vào thành cầu thang.

Cô đi ngang qua phòng khách nhỏ, bước đến trước cửa phòng và liếc nhìn vào trong. Các màn cũng được kéo kín, căn phòng tối om. Cô bật đèn sáng.

Không có gì thay đổi trong căn phòng từ lần cuối cùng cô đến đây cùng Curtis Caldwell. Cô thấy lại hẳn đang nhìn quanh với ánh mắt mơ màng. Cô đứng chờ đó không nói tiếng nào, nghĩ rằng hẳn đang suy tính coi có mua hay không ?

Điều mà hẳn nghĩ trong đầu lúc đó, ngày hôm nay cô mới biết được là hẳn đang bảo đảm Isabelle không thể nào thoát khỏi tay hẳn một khi hẳn ra tay tấn công.

Hiện giờ Curtis có thể đang ở đâu không biết nữa ? Cô tự hỏi, bất ngờ cảm thấy hoảng sợ và nhẫn nhục lẫn lộn. Có thể nào hẳn theo cô đến New York không ?

Lacey xoay lại nhìn cái giường và mừng rỡ thấy bàn tay đầy máu của Isabelle đang cố lấy các trang giấy từ dưới gối ra. Cô vẫn nhớ như in những lời van xin cuối cùng của bà ta.

“Lacey ... hãy đưa cuốn nhật ký này ... của Heather ... cho bố nó giùm ... Chỉ một mình ông ấy thôi ... cô thể đi ...”

Với độ chính xác ghê rợn, vẫn còn văng vẳng bên tai cô những tiếng rên đang bốp nghẹt giọng nói mà bà hết sức khó nhọc đang cố phát ra từng chữ một.

“Cô ... phải đọc nó ... đưa cho ông ấy xem ... chỗ mà ...” lúc này Isabelle đã cố hết sức lần cuối cùng. Bà đã chết với tiếng thở ra ... man.

Lacey quay trở lại, đi ngang phòng khách nhỏ, cẩn thận bước xuống cầu thang. Mình sẽ ăn một miếng, đi tắm rồi đi ngủ. Mình phải thật bình tĩnh mới được. Dù muốn hay không bây giờ mình bị mắc kẹt ở đây rồi. Mình không còn chỗ nào khác để đến.

Bốn mươi phút sau, với một cái mền phủ trên người, cô đang ngồi trên ghế dài trong phòng đọc sách. Bản sao cuốn nhật ký của Heather được để trên bàn, ba trang giấy không kẻ hàng được để cạnh nhau. Trong cái ánh sáng lờ mờ từ nơi cánh cửa, các vết máu đã làm dơ bẩn các trang nguyên bản giống như các vết mực của phép trắc nghiệm của Rorschach. - “Thế chúng tôi mang nghĩa gì đối với cô vậy?”- Chúng dường như muốn hỏi như thế. Mình đã thấy gì đây? Lacey tự hỏi. Mặc dù cô biết là cô kiệt sức rồi nhưng rất lâu cô vẫn chưa nhắm mắt được. Cô bật đèn lên, cầm ba tờ giấy nhưng các vết mực làm cho việc đọc trở nên khó hơn.

Một ý nghĩ lóe trong đầu cô. Có thể nào Isabelle đã đem hết sức tàn lụi của mình để đặt hy vọng trên các tờ giấy này không?

Cô lại đọc chúng, lần này không biết lần này là lần thứ bao nhiêu nữa, cô tìm cho ra tại sao chúng lại quan trọng đến mức một người xa lạ phải ăn cắp tất cả các bản hiện hữu. Không còn nghi ngờ nữa, chính các trang này đã buộc Caldwell phải giết người, nhưng tại sao mới được? Chúng chứa đựng một bí mật gì vậy?

Chính trong các trang này mà Heather đã nói là bị kẹt trên đe dưới búa, không biết phải hành động ra sao nữa.

Câu ghi chú cuối cùng được viết khá vui tươi trên trang đầu tiên. Heather, có viết là cô sắp đi ăn trưa với M. hay Max hoặc Max Hufner, tên này gần như không đọc được. Cô ta có viết thêm: “Mình đang muốn gặp lại anh ta đây. Anh ta nói là anh ta đã già rồi, còn mình thì đã lớn rồi”.

Người ta có cảm tưởng như cô sắp gặp lại một người bạn thân vậy, Lacey thầm nghĩ. Thế cảnh sát có hỏi cung người này để tìm hiểu xem Heather có tiết lộ điều gì cụ thể không? Trừ khi cô ta đã ăn trưa trước khi mọi chuyện trở thành một thảm kịch.

Bản gốc của cuốn nhật ký đã bị đánh cắp tại trụ sở cảnh sát. Vậy chớ họ có liệt kê tên các nhân vật được nói trong đó trước khi nó biến mất không?

Cô nhìn quanh căn phòng rồi lắc đầu. Phải chi mình có người nào đó để tâm sự, một người nào đó để trao đổi các giả thuyết. Nhưng hiển nhiên là không một ai hết. mà hoàn toàn cô đọc Lacey ạ, mà phải tự quyết định lấy thôi.

Một lần nữa cô ngắm nhìn các trang giấy được trải trước mặt cô. Bây giờ cảnh sát và Jimmy Landi không thể nào có ba trang giấy này. Minh là người duy nhất có được chúng.

Có cách nào để biết được người mà Heather nói ở đây không? Minh có thể kiểm tra trong niên giám điện thoại hoặc gọi điện thoại đến vài nơi. Hay gọi điện cho chính Jimmy Landi thử coi.

Cô suy nghĩ. Cô phải khám phá cái bí mật trong các trang giấy này mới được. Nếu như cần có người nào đó lý giải được cái bí mật này, chắc chắn người đó phải là cô chứ không ai khác hết. nhưng có thể nào cô làm được chuyện này cho kịp cứu sống mạng cô hay không?

Khi dòng không lưu được tái lập tại phi trường Minneapolis, Sandy Savarano liền đáp chuyến bay đầu tiên thẳng đến New York. Hẳn nghĩ là Lacey Farrell đã đi chuyến bay đầu tiên cất cánh, nên cô ta phải đến Chicago trước. Từ đây cô phải đáp một chuyến bay khác đi New York. Cô ta có thể đến một thành phố nào khác được chứ ?

Trong lúc chờ chuyến bay cất cánh, hẳn tìm xin một lịch các chuyến bay giữa Chicago và New York của các hãng hàng không lớn. Hẳn gần như chắc chắn là Lacey Farrell sẽ đi bằng hãng Northwest Airlines. Điều rất hợp lý thôi nếu như cô ta vừa bước xuống khỏi chiếc phi cơ, sẽ đến ngay quầy của hãng này để đi chặng kế tiếp.

Dù cho hẳn có sẵn sàng để cược về việc cô ta sẽ chọn giải pháp này, nhưng Sandy vẫn phải kiểm tra lại tất cả các trạm mà hàng khách đáp tàu từ Chicago bắt buộc phải đi qua.

Tìm cho ra và khử Lacey Farrell đối với hẳn bây giờ như là một trò chơi trẻ con, đến mức nó trở thành nỗi ám ảnh. Vì cá cược quá quan trọng kia mà ! Cuộc sống của hẳn tại Costa Rica là thiên đường và hẳn rất thích cô vợ trẻ của mình. Số tiền mà người ta trả cho hẳn thủ tiêu Lacey Farrell cũng khá lớn nhưng chưa phải là cần thiết cho cuộc sống của hẳn.

Điều mà hắn không muốn là tiếp tục sống trong khi biết rằng hắn đã thất bại trong công tác cuối cùng này và vì thế, hắn phải loại trừ một người có khả năng cho hắn lãnh án tù chung thân.

Sau khi kiểm tra tất cả danh sách các hành khách trong khoảng thời gian năm tiếng đồng hồ trở lại. Sandy đành chào thua. Hắn sợ người ta chú ý đến hắn. Hắn đi tắc xi đến căn hộ của một tòa nhà nhỏ bằng gạch xám trên đường số 10 phía Tây mà người ta đã mướn cho hắn. Tại đây hắn sẽ nhận được nhiều thông tin khác về Lacey Farrell.

Hắn không ngờ được là đến chiều hắn lại tiếp tục theo dấu vết con mồi của hắn.